

AUTOBUS

Jede si, jede v autobuse,
udělejte místo pro kočárek,
tak si tu sedí s dudlíkem v puse
a myslí, že řídí kašpárek.

Jede si, jede v autobuse,
o sklo opírá bradu,
je už větší a žvatlá v kuse,
v ruce dinosaura a čokoládu.

Pak chvíli nejezdí autobusem,
jezdí mu postel, má kolečka,
a bílý postavy rychlým poklusem
vezou ho na sál z cétéčka.

A zas autobusem jede si –
ale na čem fakt jede, nikdo netuší,
miluje černou, bílá ho děsí,
schoulenej v kapuci, sluchátka v uších.

Jede si, autobus pluje,
on mlčí, veze věnec pro tátu,
bude zas líp, venku se otepluje,
líp díky práškům na prostatu.

Jede si, jede v autobuse,
sedí na sedačce, co je bezpečná,
má dvě hole a tři zuby v puse –
tak vystupovat, pane, konečná.

- - -

A možná by chtěl vystoupit a jít radši pěšky,
jenže s sebou táhne kufr a je to moc těžký,
táhne s sebou kufr, a ještě ty hole,
co by tady dělal, vprostřed pole –

Vypadni a kufr nech u tyče!
Čtou mrtvé oči starce v mrtvých očích řidiče.

- - -